

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Ejusdem afferti ratio specialior & occultior exponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

oneri sibi & cruci esse, quicumque per languidam inertiam, cupiditates suas frangere, & sibi met ipsa vim aliquam inferre neglexerit.

§. 2.

Ejusdem asserti ratio specialior & occultior exponitur.

J Am verò Joannes Thaulerus, quem ut virum à Deo illuminatum sæpè commendat Ludovicus Blofius, aliam quandam & minùs cognitam profert ejusdem pronuntiati rationem. Assertit enim, homini crucis ac mortificationis fugitanti, eòq; pravo affectus suos molliter ac blandè accipienti, sub vitæ exitum tot quasi mortes experiendas & exequendas esse, quot animi sui perturbationes ac cupiditates in vita minùs domuerit. Sive id dicamus, ex ipsa quasi natura rei, eorùmq; omnium, quæ in supremum illum fatalemque articulum concurrunt, circumstantiâ evenire: sive specialis est divini Numinis providentia, eo cruciату amantèr calligantis atque purgantis suorum electorum negligentiâ; quo modo (ut S. ait Gregorius) *plerumq; de culpis minimis ipse solus pavor egredientes justorum animas purgat*: aut quasi ita postulet æquitatis ac justitiæ ratio, ut quam illi peccnam molestiâve, in se pervincendis in vita adhibere subterfugerint; eandem, sub mortem, verùm in unum jam quodammodo eollectam, & conferto agmine infestius multò ingruentem, perferre scilicet atq; exantlare cogantur.

L. 4. Dialog. c. 46.

Sed ipsa audiamus verba Thauleri, de ijs propriè loquentis, qui ad perfectionem à Deo vocati sunt; *quam tamen* (inquit) *quia in vita sua obtinere neglexerunt, idèò necesse habent illam vel in extremis impetrare, cum anima de corpore jam jam distrahenda est. Quod certè tunc fit tam varijs & horrendis mortibus (ut ita dicam) quot quantûsq; per omnem vitam pro sua abnegatione sufferre debuissent; adeò ut penas infernales hoc ipso tempore sibi ferre videantur.*

Exhort. ad mort. n. 2.

Neque

Neque ab istius Doctoris sensu re ipsa abhorere video, virum olim in Ordine nostro sanctitatis opinione celebrem, Franciscum Villanovam, quem quidem non ultra Dialecticæ limen in humanis disciplinis progressum, tamen ob profundam earum rerum, quæ ad spiritum pertinent peritiam, nonnulli Doctorum Complutensium, Doctorem Villanovam jucundè solebant appellare. Quippe & hunc quoque, inter alia præclara effata dicere solitum accepimus: *Quam*

P. 2. hist. Soc. l. 2. n. 132. *quisque minus in vita domaret perturbationem, ab ea ingruente morte molestias pati graviores.* Proinde nimirum atque

si eo in articulo, cum prostrato jam corpore, & vigore spiritus hebetato, animus varijs distractus curis, & mortiferis confectus angoribus, minus valet ad sese respicere; inordinati hominis affectus, veluti fera solutæ vinculis, opporunitatemq; noctæ, atrocius insurgant in animam, eamque sibi subijcere penitus atque opprimere contendunt.

Hic verò quis satis æstimet: quanta esse debeat interioris hominis perturbatio: quantus animi, imbecillitatis infirmitatisq; suæ consilij, & quàm anxius ac mordens cruciatus: quando, juxta quandam Beati Ambrosij commentationem, veniunt omnia vitia, & singula dicunt: *Meus es*; miseramq; animam sibi quæque certatim vindicantia ac vellicantia, eandem velut in partes discerpunt, & cruciabili diraq; morte conficiunt?

Serm. 12. in Psal. 118.

Quò proinde etiam referri potest, quod idem gloriosus Doctor, illud Sancti Job, quod in vulgata ita legimus: *Cogitationes meæ dissipatae sunt, torquentes cor meum* (quod quidem præsertim evenire constat in hora mortis, in corde hominis indomitis laborantis affectionibus) ipse ita legitur ex versione septuaginta: *Dirupti sunt articuli cordis mei.* Quasi cor humanum tot tanquam articulis constet, in quos affectus dividitur: quibus, extremo illo tempore, sive inter sese, sive adversus hominem pugnantibus, necesse sit con-

Job. 17.

ejus

ejus dirumpi, & membratim quodammodo convelli, non sine diro cruciatu, & multiplicis experientia doloris. In quem etiam sensum, sic eum locum legit S. Augustinus: *Convulsa sunt compages cordis mei.*

Audiat hic denique S. Bernardus: cujus præclara sententia, tamen propriè de homine peccatore in extremis constituto prolata, ipsa tamen materiæ affinitate apprimè convenit in rem nostram. *Quomodo (inquit) sub unius hora serm. 38. ex articulo, revocari posse estimant omnia anima membra, cujus partia. concupiscentia & desideria per totum mundum sparsa sunt, & ubique trrarum velut quodam visco tenentur? Vides hinc consentaneè antedictis, nostras cupiditates affectionesve distortas, esse quasi quædam animæ membra, aut cordis articulos; easdemq; miseram animam velut in diversa distrahere; & dum hæc, sub suum è corpore discessum, nititur se ipsam quodammodo ad se colligere, difficillimè revocare se, neque ab ijs rebus, quibus velut quodam tenaci visco illigata sit, nisi cum acerbo doloris sensu divelli posse.*

Confirmabit hæc, Annæi Senecæ, relatu digna, atque huic loco, quantum arbitror, non inopportuna sententia: qui universè de istis agens, qui suas domare cupiditates negligant: *Quot cupiditatibus, inquit, tot crucibus distrahantur. De vit. beat. Ubi & crucis nomen observes; & distrahendi verbum, quod c. 19. eam velut artuum cordis, membrorumq; animi divulsionem, & quasi discerptionem significat, de qua mox dicam expressius.*

§. 3.

Ratio postremò proposita magis explicatur, & confirmatur.

Sed placet rem omnem Guigonis Carthusiani, ejus Ordinis quinti Generalis (cujus ex litteris ad se transmissis ignitas quasdam divini amoris scintillas percepisse sese testaba-